

สวนพฤกษศาสตร์ ระเบียบ

ขนุน

ชื่อวิทยาศาสตร์

Artocarpus heterophyllus Lam.

ชื่อวงศ์

MORACEAE

ชื่ออื่น ๆ

ขนุน (ชอง-จันทบุรี); ขะเนอ (เขมร); ซีคีย, ปะหน้อย (กระเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน);
นะยวยชะ (กระเหรี่ยง-กาญจนบุรี); นากอ (มลายู-ปัตตานี); เนน (ชาวนน-
นครราชสีมา); มะหนุน (ภาคเหนือ, ภาคใต้); หมักหมี้ (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ);
หมากกลาง (เงี้ยว-แม่ฮ่องสอน)

ชื่อสามัญ

Jack Fruit Tree.

ลักษณะทั่วไป

ไม้ต้น ขนาดใหญ่ สูง 15 - 30 เมตร ลำต้น มีน้ำยางสีขาวข้น ใบ เป็นใบเดี่ยวเรียง
สลับ แผ่นใบรูปรี ขนาดกว้าง 5-8 ซม. ยาว 10 - 15 ซม. ปลายใบทู่ถึงแหลม โคนใบ
มน ผิวในด้านบนสีเขียวเข้มเป็นมัน เนื้อใบหนาผิวใบด้านล่างจะสากมือ ดอก เป็น
ช่อแบบช่อเชิงลด แยกเพศอยู่รวมกัน ดอกเพศผู้ เรียกว่า 'สำ' มักออกตามปลายกิ่ง
ดอกเพศเมียจะออกตามกิ่งใหญ่และตามลำต้นยอดเกสรเพศเมียเป็นหนามแหลม
ผลเป็นผลรวม ส่วนของเนื้อที่รับประทานเจริญมาจากกลีบดอก ส่วน 'ซัง' คือ กลีบ
เลี้ยง

สวนพฤกษศาสตร์ระยอง

นิเวศวิทยา	ขนุนสามารถเจริญเติบโตได้ในทุกสภาพพื้นที่
การกระจายพันธุ์	มีถิ่นกำเนิดอยู่ในประเทศอินเดียมีปลูกทั่วทุกภาคของประเทศไทย
สรรพคุณ	แก่น มีรสหวานชุ่มฉ่ำ บำรุงกำลังและโลหิต ทำให้เลือดเย็น สมานใบ เผาให้เป็นถ่าน ผสมกับน้ำปูนใสหยอดหู แก้ปวดหู และหูกเป็นน้ำหนวก ใสน้ำ รับประทานแก้ก เลือดทางทวารเบาของสตรีที่มากไปให้หยุดได้ แก่นและเนื้อไม้ รับประทานแก้ กามโรค